

# 'Les Inouis' balanceert tussen poëzie, klefheid en engagement

Els Van Steenberghe

10/07/17 om 10:00 - Bijgewerkt om 13:36

Bron: Knack Focus

Tijdens de Zomer van Antwerpen trakteert Théâtre d'Un Jour in hun kleine circustent op een groots statement, mét acrobatische allures.



The Play = Les Inouis

Gezelschap = Théâtre d'Un Jour

In een zin = *Les Inouis* maakt een erg persoonlijk statement over de vluchtelingencrisis, schuwt de wat kleffe symboliek niet maar komt er net mee weg omdat de voorstelling zo integer is en omdat de apotheose - een knap staaltje jongleerkunst en acrobatie - zo betoverend en poëtisch is.

Hoogtepunt = De slotscène - een staaltje van out of the box jongleren met takken - die op een verfrissend subtiele manier een statement maakt over diversiteit.

Meer info: Nog te zien tot 20 augustus 2017.

[www.zomervanantwerpen.be](http://www.zomervanantwerpen.be) en [www.tlj.be](http://www.tlj.be)

'Née, niet weer over vluchtelingen', met die weinig enthousiaste gedachte trokken we naar de openingsvoorstelling van de Zomer van Antwerpen. Geef toe, de situatie van die arme mensen wordt de laatste jaren te pas en te onpas gebruikt (misbruikt) als thema in voorstellingen. Ook de Zomer van Antwerpen kon niet achterblijven en vroeg aan theatermaker Patrick Masset - verbonden aan het Brusselse Théâtre d'Un Jour - om de hele zomer te bivakkeren in de Zomerbar (die dit jaar opvallend goed afgeschermd is van de straatkant).

Helemaal op het uiteinde van het Zomerbar-terrein timmerde Théâtre d'Un Jour een tentje. We stapten met veel argwaan naar binnen en

kwamen, een anderhalf uur later, met veel bewondering terug naar buiten. Wat lijkt? De kornuiten van dit Brusselse gezelschap zijn krakken in balanceren. En dat geldt zowel voor wat ze vertellen als voor de manier waarop ze het vertellen.

De kornuiten van het Brusselse gezelschap Théâtre d'Un Jour zijn krakken in balanceren. En dat geldt zowel voor wat ze vertellen als voor de manier waarop ze het vertellen.

Wanneer elke toeschouwer een plekje op de houten tribune gevonden heeft, stel je vast dat er voor de spelers erg weinig plaats is om met een groots circusspektakel uit te pakken. Groots wordt het niet, intiem des te meer.

Muzikant Hussein Rassim zet de toon door zachtjes te spelen op zijn oed, een soort luit, en intussen zijn levensverhaal te vertellen. Deze Irakese muzikant meerde een tijd geleden met een gammel bootje aan in Europa... Ineens krijgt 'de bootvluchteling' een concreet gezicht. Gelukkig doet de voorstelling véél meer dan vluchtelingen 'tentoonstellen'. Patrick Masset koppelt namelijk terug naar zijn familieverhaal dat zich deels in België en deels in Canada afspeelt.

Hij vertelt zijn verhaal ingetogen, begeleid door de tokkelende Rassim en door videobeelden, waarin zowel familiescènes als scènes uit de huidige vluchtelingencrisis worden nagespeeld of getoond.

Hoe knullig sommige beelden ook zijn en hoe beladen de sfeer ook wordt wanneer de makers expliciet refereren aan de dood van het jongetje [Aylan Kurdi](#), toch weten die makers te boeien en te ontroeren. Massets rakende familieverhaal toont - zonder dat dit uitdrukkelijk gezegd wordt - dat we allemaal vluchtelingen zijn. Dat de kleine Kurdi ook opduikt als een pop die assisteert bij de slotact mag nogal fout en pathetisch lezen maar die scène wérkt wel.

*Les Inouis* schuwt de symboliek niet, maar komt er net mee weg omdat de voorstelling zo integer is

Die act is even simpel als spannend: terwijl Rassim zachtjes op zijn oed tokkelt, legt een acrobate een tiental takken secuur op elkaar. Zo

vormt ze een gigantische houten veer (misschien wel een veer van de vredesduif die ook op de videobeelden te zien is?). Je zit er op het puntje van de bank bij en kijkt er vol verwondering naar.

Neen, *Les Inouis* schuwt de symboliek niet, maar komt er net mee weg omdat de voorstelling zo integer is, omdat je de noodzaak voelt waarom deze makers het echt wél over de vluchtelingen willen hebben, omdat de makers niet verstoppen dat ze geen techneuten zijn die met geweldig flashy videobeelden goochelen (een [filmpje van Elvis Presley](#) die zingt over een betere wereld raakt in dit geval ook) en - *last but not least* - deze theatermakers verloochenen hun sterkte niet en werken uiteindelijk toe naar die verbluffende apotheose . Dat is overigens het belangrijkste minpunt: de makers pakken iets te weinig uit met hun acrobatische kunsten. Al kan dat ook aan deze tijd en het thema liggen: we leven in een tijd waar misschien niet het jongleren, maar het verbinden alle aandacht verdient? Al toont die verbluffende slotact dat het jongleren en verbinden wel perfect samengaan.